

své moci trestní a slušelo dotčený výrok zrušiti jako zmatečný z důvodu čís. 11 Šu 281 tr. ř.

Čís. 1795.

Nezáleží na pojmenování ohlášeného opravného prostředku (§ 280 tr. ř.), nýbrž na obsahu uplatňovaných jím výtek.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

I když byl předchozí trest prominut, musí soud zkoumati, zda nejsou tu přecpohlady Šu 2 zákona, vylučující povolení podmíněného odkladu trestu.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1924, Zm I 161/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 15. ledna 1924, pokud jím byl obžalovanému Františku H-ovi, jenž byl uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., dle Šu 1 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., povolen podmíněný odklad výkonu trestu, zrušil napadený rozsudek ve výroku o podmíněném odsouzení a uložil prvému soudu, by o něm znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud povolil obžalovanému podmíněný odklad trestu s odůvodněním, že má za to, že povede pořádný život, ačkoliv v rozsudku zjišťuje, že obžalovaný byl rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích ze dne 5. listopadu 1918 právoplatně odsouzen pro zločin krádeže podle §§ 171, 174 II. a), c), 176 II. b) tr. zák. k trestu žaláře na dobu jednoho měsíce — a ač vzhledem k tomuto zjištění byl soud dle Šu 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. povinen, zabývat se především otázkou, zda byl první trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, a teprve, kdyby zodpověděl tuto otázku záporně, směl zkoumati, zda jest odsouzený podmíněného odkladu trestu hoden. Právem napadá tento výrok státní zastupitelství opravným prostředkem, včas ohlášeným i provedeným, v němž dovozuje, že první soud svým výrokem porušil zákon, překročiv meze svého trestního oznámení, vytčené v Šu 2 zák. o podmíněném odsouzení a zaviv tak zmatečnost rozsudku dle čís. 11 Šu 281 tr. ř. Okolnost, že státní zastupitelství označilo svůj opravný prostředek při jeho ohlášení nesprávně jako odvolání, nepadá na váhu, poněvadž nezáleží na pojmenování opravného prostředku, nýbrž na obsahu uplatňované výtky; v tomto případě směřoval ohlášený opravný prostředek výslovně proti výroku o podmíněném odsouzení, v provedení pak se dovozuje, že výrokem soudním byl porušen zákon.

Zmateční stížnosti státního zastupitelství nelze upřiti oprávnění. Jest sice pravda, že první trest byl obžalovanému prominut dle Šu 3 nařízení

Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. [Jak rozsudek zjišťuje, byl obžalovanému k návrhu státního zastupitelství v Litoměřicích povolen nejprve odklad trestu na dobu dvou let (usnesením krajského soudu ze dne 16. prosince 1919) a to v době, kdy se již dopustil nového trestního činu (1. ledna 1919), který jest předmětem napadeného rozsudku, což bylo jak soudu, tak i státnímu zastupitelství známo. Usnesením ze dne 21. dubna 1923 byl obžalovanému trest prominut a vysloveno, že se po dobu zkušebnou řádně choval.] Tím však nebylo odčiněno odsouzení obžalovaného. Dle druhého odstavce §u 2 zák. o podmíněném odsouzení není soud povinen zkoumati otázku, zda není podmíněné odsouzení dle prvního odstavce téhož paragrafu vyloučeno, tenkrát, když od výkonu trestu, po případě ode dne právoplatného jeho prominutí uplynulo při zločinech 10 let. Tento předpoklad splněn není. Bylo proto věci prvního soudu dle prvního odstavce §u 2 zákona především rozhodnouti, ježto jde o trest žaláře kratší 3 měsíců, zda spáchal obžalovaný první krádež z pohnutek nízkých a nečestných, a, kdyby při tom dospěl k přesvědčení, že tomu tak bylo, podmíněné odsouzení vyloučiti, a jen v opačném případě zkoumati, zda je obžalovaný hoděn dobrodiní podmíněného odkladu trestu. Poněvadž však první soud rozhodl o podmíněném odkladu trestu, nezabýváje se vůbec otázkou, zda není odklad dle zákona vyloučen, překročil tím meze svého trestního oprávnění, vytčené v §u 2 zákona a zavinil tak zmatečnost svého výroku.

Čís. 1796.

Jen takové zřícení zdi nebo budovy spadá pod trestní sankci §u 383 tr. zák., k němuž dojde vinou stavitele proto, že nezajistil stavení podpěrami, ač to bylo v konkrétním případě jeho povinností.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1924, Zm I 323/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. dubna 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti těla podle §u 335 tr. zák. a přestupky podle §§ů 383, 384 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmatečnou stížnost, uplatňující důvody zmatečnosti čís. 9 a), 10 (správně jen 9 a) §u 281 tr. ř., dovozuje, že stěžovatel neměl býti uznán vinným přečinem dle §u 335 tr. zák., poněvadž prý nebylo prokázáno jeho zavinění ani ve směru objektivním ani subjektivním, ani pro souběžný s ním přečin (správně přestupek) dle §§ů 383 a 384 tr. zák., poněvadž prý způsob provádění stavby (přibetonování), zvolený obžalovaným, dle posudku znalce nevyžadoval použití podpěr, které jsou nutny při podezdění a podbetonování. Námitky zmatečnou stížností jsou bezdůvodny. Objektivní zavinění obžalovaného shledává nalézací soud